Advent: 20 de Desembre

Text de l'Evangeli (*Lc* 1,26-38): I en el mes sisè l'àngel Gabriel fou enviat per Déu a una ciutat de la Galilea, anomenada Natzaret, a una verge, esposada amb un home de nom Josep, de la casa de David; i el nom de la verge era Maria. I entrà on era ella, i li digué: «Salve, plena de gràcia, el Senyor és amb tu!». Però ella, torbada amb aquestes paraules, considerava quin podia ser el sentit d'aquesta salutació. I l'àngel li digué: «No tinguis por, Maria, perquè has trobat gràcia davant Déu. Vet aquí que concebràs en el teu si, i infantaràs un fill, i li posaràs el nom de Jesús. Aquest serà gran, i li diran Fill de l'Altíssim (...).

I digué Maria: «Vet aquí l'esclava del Senyor, que es faci en mi segons la teva paraula» (...).

L'Anunciació

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vatcà)

Avui considerem l'hora decisiva de la història humana: Maria s'ofereix —cos i ànima— com estança a Déu. En Ella i d'Ella, el Fill de Déu prengué carn. Per mitjà d'Ella, la Paraula es feu carn i Maria esdevingué "tenda viva" del Verb. El que és l'anhel de totes les cultures —que Déu habiti entre nosaltres— aquí es fa realitat.

Bo i escoltant amb el cor, devotament: aquesta és l'actitud pròpia de Maria Santíssima. A l'emblemàtica icona de l'Anunciació veiem la Verge rebent el Missatger celestial mentre està meditant la Sagrada Escriptura. Maria és dòcil servidora de la Paraula divina. Havia motius per a tenir por, perquè portar al damunt el pes del món, ser la mare del Rei de l'univers, era quelcom superior a les forces d'un ésser humà. Per això, l'Arcàngel li repetí el "No tinguis por" tan típic de l'Escriptura.

—Maria respon "sí" i incorpora tota la seva existència a la voluntat divina, obrint així la porta del món a Déu.

Maria pondera la "Paraula" i esdevé Mare de Déu pel seu "sí" a la voluntat divina

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vatcà)

Avui admirem la resposta de Maria a l'àngel. En primer lloc, davant la salutació de l'àngel, Maria pateix trasbals —tal com també li succeí a Zacaries—, però ella reflexiona i es confronta interiorment amb la

paraula. Ella no es deté davant la primera inquietud per la proximitat de Déu, sinó que prova de comprendre. És la imatge de l'Església que reflexiona sobre la Paraula de Déu per tal de comprendre-la en la seva totalitat i guardar el do en la seva memòria.

Després, a diferència de la reacció de Zacaries, Maria no dubta: no pregunta sobre el "què", sinó sobre el "com" pot acomplir-se la promesa, sent això incomprensible per ella. L'àngel li confirma que serà mitjançant l'arribada de l'Esperit Sant. Maria, finalment, respon simplement "sí", tot declarant-se serventa del Senyor.

—Déu, en crear la llibertat, ha restat d'alguna manera dependent de l'home: el seu poder resta vinculat al "sí" no forçat d'una persona humana. Maria esdevé Mare pel seu "sí": "Que es compleixin en mi les teves paraules".